

Берегово

Газета виходить з 20 травня 2000 року

- ексклюзив
- новини
- факти
- події
- коментарі
- реклама

ПОДІЯ-СВЯТО

...І ДО НАС ПРИЙШОВ ГАЗ!

Про це з гордістю на вустах кажуть мешканці села Затишне. А радість із ними минулої суботи ділили народні депутати України Іштван Гайдош та Іван Іванчо, депутати облради, керівні особи міста й району, громадськість.

Усього доволі у цьому невеличкому приміському селі, яке кількома своїми вулочками притулилося одразу ж за Затишненьською горою: і люди тут працюють живуть, і фаніні професії мають, світлом і телефонами користуються, а газ обминав їх аж донині. Без цього блага цивілізації обходилися не тільки затишненьці, але й мешканці інших населених пунктів Берегівщини. І тільки минулої неділі тут в урочисто-святковій обстановці та за участю високих гостей було запалено "голубий вогник" на ГРП (у неділю аналогічна процедура відбулася у селі Бене, а наприкінці літа і в сусідньому Кідьовші). З нагоди цієї події на центральну частину села зійшлися дорослі і малі, всі ті, хто наближав цей день, щоби разом порадіти такій урочистій та незабутній миті (на фото).

Після урочистого відкриття церемонії з нагоди завершення прокладання газопроводу й символічного запалення "голубої мрії", місцеві школярі піднесли бажаним і чеканим гостям – двом депутатам Верховної Ради – Іштвану Гайдошу та Івану Іванчу, керівникам міста й району, будівельникам з ВАТ "Виноградівська ПМК-78" хліб-сіль. З вітальним словом до присутніх звернувся заступник міського голови Степан Медвідь. Він сказав, що природній газ у Затишні, в якому мешкають 534 жителі, прийшов раз і назавжди. Тернистим був шлях газопроводу до цього села, але відтепер відпадуть проблеми із заготівлею вугілля і дров, "голубе паливо" грітиме душі і серця кожного затишненьця. Село сповна буде користуватися всіма благами цивілізації. Цю тезу мовби продовжив і народний депутат України, колишній голова РДА Іштван Гайдош (на знімку). Зверта-

негазифікованими. Відрадно, що ситуація швидкими темпами почала поправлятися. Учора був Кідьовш, сьогодні – Затишне, завтра запалає факел у Бене, а ще через тиждень-другий така ж радісна подія очікуватиме жителів села Гать. Я щиро вітаю всіх, хто доклав зусиль до того, аби у село прийшов газ...

Депутат Верховної Ради Іван Іванчо (на фото), який донедавна був головою облради, також наголошував на тому, що ідея газифікації села виношувалася давно, цю знаменну подію наближали всі, хто тільки міг, починаючи з 1998 року. Зусиль до прокладання нитки сільського газопроводу доклали як ОДА, облрада, так і районні та міські власті. Саме на останньому етапі відчутну фінансову допомогу надав місь-

квиконком. – Вірю, що газ принесе затишненьцям радість, тепло і благополуччя, – мовив він. Нардеп, користуючись нагодою, привітав сільчан зі святами Миколая, Новим роком, які, за його словами, вже не за горами. Проте, як працювалося на цій будові, говорив головний інженер ПМК-78 із сусіднього Виноградова Йосип Вайда. Цю подію він назвав знаменною для кожного жителя Затишного. Тим паче,

що з метою того, аби газ прийшов у кожную хату, люди економили та припасали кожную гривню, бувало, що дехто навіть худобу продавав.

Відтак до мікрофона підійшов місцевий житель Владислав Весельський (на світлині). Він почав свій виступ із історичного минулого Затишного, яке було засновано у перших роках ХХ століття. Тоді тут мешкало 85 людей, а вже у 20-30 р.р. довколишні землі почали заселяти вихідці із гірських районів Закарпаття. З-серед тих, хто прийшов сюди першими, він назвав переселенців Бонкалів, Трикурів, Королів, Ломагів, Спаських, Цильо, Мудранців, Волощуків, усього їх було двадцятьоро. Саме ці два десятки родин і заклали міцний фундамент цього колоритного села, яке то приєднували до міста, то від'єднували. У 60-их село електрифікували, наприкінці 90-их

телефонізували, чотири роки тому тут уперше пролунав церковний дзвін, нині у Затишному будуються аж дві церкви. А остання подія – підключення села до газомережі, про що мріялося майже 20 літ, – буде золотими літерами вписана у його історію. Із цього невеличкого приміського населеного пункту вийшло 14 лікарів, 6 сільчан стали вчителями, мають вони "своїх" інженерів і юристів, військових і підприємців. Говорилися і про тих, хто вклав першим колоритна фраза пана Весельського з приводу нещодавніх виборів до Верховної Ради. "Пригадую, у селі проходила зустріч виборців

із тоді ще кандидатом у депутати українського парламенту Іштваном Гайдошем, – мовив виступаючий. – З притаманною йому прямою, Іштван Ференцович сказав: "Стану депутатом я чи не стану, а газ у селі буде!" Приємно контсатувати, що і пан Гайдош став депутатом, і "голубе паливо" прийшло у село". Відтак перший заступник мера Берегова Золтан Баб'як вручив грамоти представникам будівельної фірми, що займалася газифікацією. А присутні тут священники освятили газову мережу, аби вона служила довго, людям на добро, на щастя, на долю.

Відтак народні депутати І. Гайдош, І. Іванчо, перший заступник міського голови З. Баб'як і В. Тарасов (на фото) запалили символічний факел із природнім газом на увімкненому газорозподільному пункті! Цю чекану і бажану мить присутні зустріли щирими оплесками. Згодом високоповажні гості завітали до хати тутешнього жителя Василя Копчі, де підведене паливо від сталевих магістралей до газової плити, яка встановлена у кухні, спалахнуло від запаленого сірника. З нагоди такої радісної та приємної події господарем було відкорковано іскристе "Шампанське" і наповнено ним келихи...

А наступного дня, себто у неділю, "голубий вогник" запалав у Бене. В урочистій церемонії відкриття сільської газомережі взяли участь нардеп І. Гайдош, перший заступник голови ОДА С. Ревак, голова РДА А. Бігарі, інші високоповажні особи.

МИХАЙЛО ПАПІШ,
фото автора.

ПРЕМ'ЄР І МІНІСТРИ

Президент України Леонід Кучма повністю підтримав усі кандидатури, які склали коаліційний уряд В. Януковича. Першим віце-прем'єром-міністром фінансів став М. Азаров, віце-прем'єрські посади зайняли В. Гайдук, І. Кириленко, Д. Табачник. Міністри уряду Прем'єра В. Януковича: С. Рижук, міністр аграрної політики, Ю. Смирнов (МВС), В. Шевчук (екологія та природні ресурси), В. Кремінь (освіта і наука), В. Хорошковський (економіка і питання європейської інтеграції), Г. Рева (МНС), М. Папієв (праця та соціальна політика), А. М'ялиця (промислова політика), Ю. Богуцький (культура і мистецтво), Г. Кирпа (транспорт), О. Лавринюк (юстиція), В. Шкідченко (МО), А. Зленко (МЗС), С. Єрмілов (паливо та енергетика), А. Підаєв (охорона здоров'я). Середній вік членів українського уряду – 47,5 роки.

На засіданні міськвиконкому

Як уже повідомляла наша газета у попередньому номері, на минулому тижні відбулося чергове засідання міськвиконкому. На ньому під головуванням першого заступника мера Берегова Золтана Баб'яка було розглянуто ряд важливих і актуальних питань, що стосуються життєдіяльності міста та його мешканців.

З приводу наслідків ревізії збереження грошових коштів і майна в Берегівській міській раді за період з 1 червня 2000 р. по 1 червня 2002 р., яке провело КРУ в Закарпатській області, відмічалося: міська влада проводила певну роботу щодо ефективного використання та збереження грошових коштів і майна. Разом з тим, внаслідок недостатнього контролю з боку головного бухгалтера за дотриманням бюджетно-фінансової дисципліни, ефективним витрачанням бюджетних коштів допущено фінансові порушення, що призвели до незаконних витрат на загальну суму 84.1 тис. грн. та інших порушень фінансової дисципліни на суму 103.6 тис. грн. На виконкомі вирішено посилити контроль за ефективним і раціональним використанням бюджетних коштів, вказати на допущені недоліки та попередити головбуха О. Фюзеші. Прийнято також до уваги те, що обласним КРУ направлено обов'язкові вимоги по усуненню виявлених порушень та недоліків, на виконання яких Берегівською міською радою прийняті заходи щодо відшкодування зайво сплаченої зарплати у сумі 6.1 тис. грн. Слід вжити серйозних заходів з метою контролю за раціональним використанням державних грошей.

На засіданні виконкому було також розглянуто й обговорено питання "Про роботу малого та середнього бізнесу у місті та заходи щодо її покращення". У подальшому необхідно сприяти цьому руху, активізувати роботу по залученню незайнятого населення до діяльності у малому та середньому бізнесі, інформацію щодо цього друкувати у засобах масової інформації. А в бюджеті на наступний рік передбачити кошти в сумі 30 тис. грн. з метою підтримки малого та середнього бізнесу. З ініціативи З. Баб'яка на засіданні виконкому було запрошено ряд власників торгових закладів, які з ряду причин не працюють і не дають прибутку до місцевого бюджету. Вони, давши пояснення з цього приводу, назвали дати, коли зможуть дати раду об'єктам: або ж продати їх новим власникам, або ж запустити в дію. Простоявати не має жоден квадратний метр торгової площі. Не все гаразд і на міському ринку, з приводу чого вже вкотре за останній час про тамтешній стан справ говорили директор об'єднання ринків і магазинів "Сільгоспродукти" М. Станкович й голова правління райСТ В. Баб'яка. Їх зобов'язано усунути наявні недоліки чим скоріше.

З приводу питання "Різне", яке також стояло у порядку денному чергового засідання міськвиконкому, доповідала керуюча справами виконавчого комітету Н. Терлецька. Прийнято відповідні рішення.

Наш земляк – Посол

Колишній міністр з питань МНС, генерал армії внутрішньої служби Василь Дурдинець, наш земляк, до слова, Указом Президента України призначений Послом до сусідньої Угорщини. Дотепер цю місію виконував Орест Климпуш, нардеп. В угорському посольстві "наших", тобто берегівчан, аж четверо: професійний дипломат Ю. Мушка, аграрій і кандидат наук О. Сабелко, колишній начальник Берегівського відділу СБУ С. Ключкін, якому, між іншим, днями виповнилося п'ятдесят років, з чим сердечно і вітаємо, а також адвокат-юрист Тетяна Логойда.

СВЯТО, ЩО ВЖЕ МИНУЛО...

Армія починається із солдата

А забезпечити його всім необхідним стає дедалі все складніше

Тільки перетинаєш зелені ворота військової частини, як одразу потрапляєш ніби в іншу країну зі своїми власними законами. Головний з них звучить суворо — «Військовий статут збройних сил України». Перше, що вражає тут — це ідеальна чистота за будь-яких погодних умов, а потім і дисципліна — чітке виконання наказів старших за званням.

Рядовий Сергій Новодворчук, який чергував у цей день біля воріт, зателефонував і відчеканив, що до начальника штабу, першого заступника командира полку Миколи Янчука прийшов журналіст. І хоча я задалегідь домовлявся про зустріч, до начальника в приміщенні штабу знову зателефонували... Просто тут так заведено.

У 315 Гвардійського мотострілецького полку є своя довга історія. Сформований він був 11 березня 1921 року у Ашхабаді і вів активні бої проти басмачів. Під час Великої Вітчизняної визволяв від фашистів Таманський півострів, місто Севастополь та Крим. Після війни дислокувався деякий час в Ужгороді, а з березня 1947-го і по сьогоднішній час — у Берегові. Начальник штабу Микола Янчук стверджує, що це найстаріший полк у складі Збройних Сил України. І цей історичний факт вже заслуговує на повагу.

Наша розмова з Миколою Івановичем відбувалася напередодні свята — дня Збройних Сил України. Їм виповнюється всього 11 років. Вік незначний, так само, як і нашої незалежній державі. 5 грудня до полку завітають ветерани, для них це свято улюблене. Відбудеться урочисте зібрання, звичайно, будуть і традиційні стограмів. Ветерани вип'ють за те, аби ніколи більше ми не бачили війни. І за простих солдат, які загинули, але здобули перемогу...

Як не сумно, але розмову з начальником штабу почали відразу з проблем. Які ж основні вони в українській армії? Такі, як і в цілому в нашій країні. Перша — це забезпечення житлом військовослужбовців, офіцерів. У полку є свій гуртожиток, але все, що там всередині, є заслугою самих військових. Купували сантехніку, робили ремонт. А прапорщики навіть за свій рахунок добували третій поверх гуртожитку. Але все одно місця на всіх не вистачає. На сьогоднішній день живе там близько 30 сімей, інші вимушені знімати квартири у місті.

Показав мені Микола Іванович припис, який днями надійшов у частину з Міністерства оборони. Мова в ньому саме про житло для військових. До 01.02. 2003 року потрібно «проаналізувати» цю проблему і зробити все можливе для її розв'язання. Хоча навіть від ретельного аналізу ситуації навряд чи щось суттєво зміниться. За останні чотири роки квартиру в частині отримали тільки два офіцери, тому це скоріш виключення з правил...

Та військові не звикли жалітися на обставини. Хоча список негараздів сучасної української армії досить численний. Але не забуваймо, що це така армія, а солдати у всі часи звикли витримувати будь-які труднощі.

Поцікавився у співрозмовника, чи є якась відмінність між армією, яка була при Радянському Союзі і армією незалежної України. Так, армії всіх колишніх республік — це залишки від єдиної «імперської». Прикро тільки, що призовник тепер потрапляє на строкову службу дуже погано підготовленим. Однозначно, що раніше допризовна підготовка була на

кращому рівні. «Але моральний дух у нашого солдата не впа», — додав Микола Янчук.

Розклад дня солдата розписаний буквально по хвиликах. У 6 годин — підйом, зарядка, сніданок... До речі, саме харчуванню солдатів у полку приділяють велику увагу.

— Солдата треба нагодувати, одягти, забезпечити всім необхідним, а потім вже щось вимагати, — каже начальник штабу. — А все це залежить тільки від командирів військової частини.

Є домовленість з фермерськими господарствами, звідки потрапляють на солдатський стіл овочі та фрукти. Наприклад, за картоплею потрібно було виїжджати навіть у Львівську область. Хліб та м'ясо привозять у полк з Мукачева. А влітку починається час консервації, якою займаються в основному жінки. У полку служить 15 жінок, серед них 3 прапорщики, 8 сержантів та рядових, а ще чотири несуть бойове чергування. Представниці слабшої статі виконують накази так само, як і чоловіки. Єдина «поблажка» для них — два вихідних — субота й неділя.

За останні роки мотострілецький полк суттєво зменшив свій штат. Пішло багато офіцерів і прапорщиків, навіть солдатів строкової служби стало не 450, як раніше, а всього 192. Українська армія стрімко скорочується: є дані, що тільки в цьому році більше 6 тисяч офіцерів звільниться з лав Вітчизняних Збройних сил. Багато хто з них не бачить перспектив на майбутнє в армії,

і навіть не прагне вже дотягнути до 20 років вилуги, коли вже є право на пенсію. Йдуть військові офіцери працювати, наприклад, у міліцію, кажуть, що там краще...

За світовими стандартами, боєздатна армія за кількістю має нараховувати хоча би 1% від населення своєї країни. В українській армії — трохи більше 0,5%. І навіть на їх утримання не вистачає достатньо коштів. Зараз йде реформування армії в Україні, яке заплановано завершити до 2015 року, в тому числі перехід на контрактну службу і таке інше. Але чи зміниться щось суттєво за ці роки в кращий бік?

Микола Іванович розказав мені про спільний брифінг, який проводили українські та угорські військові. Угорщина нещодавно вступила до НАТО, але до суттєвих якісних змін в їхній армії ще далеко. І що цікаво, офіцери кажуть, що «стара» система їх більше влаштувала. Адже тепер, крім старих проблем, додалися ще й нові, вимагати тепер стали набагато більше...

І справді, чи є сенс взагалі говорити про вступ до НАТО, коли зарплата нашого офіцера в 20-30 разів менша за американського? У полку, наприклад, до цих пір немає жодного комп'ютера! У подібне неможливо повірити, коли надворі XXI століття.

Довіра до української армії серед населення країни стрімко падає. Але, здається, винні в цьому не військові. Вони лише виконують накази, до того ж без зайвих балачок. Узагалі армія — один з найдисциплінованіших підрозділів держави. Прикро тільки, що остання не

здатна на сьогоднішній день забезпечити військових навіть найнеобхіднішим.

Останнім часом можна почути багато нарікань на військових. Існує думка серед «цивільних», що наша армія у випадку війни не зможе нічого зробити, не захистить країну від ворога... Дехто вважає, що армія взагалі не потрібна, тільки даремно «з'їдає» бюджетні кошти. Звичайно, що це не так.

Варто згадати тільки страшні поведні на Закарпатті 1998 та 2001 років. Завдяки телебаченню склалося таке враження, що всі рятівні та відновлювальні роботи лягли на плечі одних тільки «менесників». А про наших солдат, які працювали вдень і вночі, будували дамби, незаслужено забули. Весняний паводок став справжнім випробуванням для всіх закарпатців. А військові відразу вступили в бій зі стихією. 4 березня 2001 року на полковому плацу вже формувалися рятівні батальйони, навіть під час зливи, яка не вщухала.

Цікавий факт. Спеціально для тележурналістів, які знімали протипаводкові роботи, один з командирів наказав написати солдатам у себе на спинах «Закарпатська дивізія», аби країна знала своїх героїв. Оскільки ніякої фарби під руками не було, солдати вивели ці два значущі для них слова... звичайною хлоркою.

Наші прості українські солдати. Скільки вони вже побачили всього під час служби, скільки життів врятували.

Мій співрозмовник запропонував мені поговорити з будь-яким солдатом. Як їм тут живеться, нехай розкажуть самі, так би мовити, без цензури. Я не відмовився від такої пропозиції. Тим більше, з одним вже познайомився, тобто з тим, хто зустрів мене біля прохідної військової частини. 19-річний рядовий Сергій Новодворчук родом з Хмельницької області. Жив у селі з батьками, вчився у ПТУ на механізатора. А коли дізнався, що його старший брат йде до армії, попросив у військкома, аби їх забрали разом. Тепер вони служать у 315 полку в Берегові. Брат потрапив у піхоту, а Сергій — у розвідроту.

Найбільше чого лякався хлопець, то це побачити в армії сумнозвісну «дітвину». Але насправді все виявилось не таким страшним, як змальовують у фільмах та оповіданнях. Хоча, можливо, Сергію просто пощастило, що він потрапив саме у таку ідеальну частину?

«Важко служити, це правда, — каже солдат. — Але з іншого боку, мені армія і дала багато чого. Навчився такому, чому не вчать на «гражданці» — витримці. Особливо це стосується розвідників, які, як жартує наш командир, «мають вміти не тільки стріляти, але навіть спати стоячи...» Отже, після служби планує працювати охоронцем. А якщо не вдасться влаштуватися, то піду у пожежники. Це моя мрія з дитинства».

Ще вчора Сергій був звичайним сільським юнаком. Зараз у нього вже інші погляди на життя, більш виважені, більш серйозні. Кажуть, що юнак перетворюється на дорослого чоловіка саме в армії. Можливо, це так і є. Ось тільки всеодно є у кожного солдата заповітна мрія — скоріше повернутися додому.

— Більш за все на початку служби мені не вистачало рідної хати, — каже рядовий Сергій Новодворчук. — Нудьга по дому... А мені слухати ще цілий рік.

Успіхів вам, солдати! І нехай буде все саме так у вашім житті, як того хочете.

МИКИТА ГАНИЧ.

ОФІЦІЙНО

Депутат пише прем'єру

Іштван Гайдош звернувся із депутатським запитом до Прем'єр-Міністра України з приводу недофінансування Закарпатської області у 2002 році

На сьогоднішній день у Закарпатті склалася вкрай критична ситуація з фінансуванням видатків Державного бюджету на 2002 рік. Станом на 10 листопада 2002 року область недоотримала з Держбюджету до річного плану субвенцій на ліквідацію наслідків стихійного лиха 1, 6 млн. грн., на надання пільг ветеранам війни і праці та компенсацію за пільговий проїзд окремих категорій громадян — 2, 2 млн. грн. (або 41,7%).

Номінальна заборгованість Держбюджету на виплату в регіоні допомог сім'ям з дітьми складає 1,5 млн. грн., в той час як по фактичному нарахованих сумах її об'єм становив 9,5 млн. грн. Це в свою чергу вимагає термінового коригування Кабміном загальної суми річної субвенції на згадані цілі, чого поки не зроблено.

Крім того, в поточному році з Держбюджету недофінансовано: на 72,5% (або на 2,9 млн. грн.) видатки, передбачені Комплексною програмою захисту сільських населених пунктів від шкідливої дії вод; на 94% (що становить 18,8 млн. грн.) видатки, передбачені Програмою комплексного протипаводкового захисту в басейні р. Тиса; на 83% (7,9 млн. грн.) видатки на централізовані капвкладення.

У 2002 році зовсім не проводилось фінансування з Держбюджету субвенції на погашення основної суми боргу за кредитами, наданими Ощадбанком України у 1999 році для будівництва житла потерпілим від наводку (а це — 32 млн. грн.). У даний час Ощадбанком України подано судові позови. І якщо до 1 грудня 2002 року з Держбюджету не буде виділено названі кошти, область змусять повертати їх за рахунок місцевих джерел, яких у таких обсягах просто немає.

Вкрай негативно впливає на ситуацію в області ігнорування на державному рівні цілого ряду інших проблемних питань. Так, Міністерством екології не виділено з Державного фонду охорони навколишнього середовища на завершення спорудження протипаводкових об'єктів 5 млн. грн.

Невірною залишається і проблема повернення коштів Швейцарської конфедерації (450 тис. грн.) і Київської міськдержадміністрації (676, 6 тис. грн.), які спрямувалися на ліквідацію наслідків березневого паводку 2001 року і в даний час заблоковані на рахунках банку «Україна». Для виконання у 2002 році Комплексної програми протизсуваних заходів та програми відселення громадян з будинків, які знаходяться в зоні активних зсувних процесів, кошти з державного бюджету у сумі 36 млн. грн. не тільки не виділялись, але і взагалі не передбачались.

Серйозною проблемою продовжує залишатись врахування потреб області у подоланні наслідків стихійних лих 1998 і 2001 р. р.

Неодноразові звернення Закарпатської облдержадміністрації, як і доручення Президента України з цих питань, на урядовому рівні так і не отримали належного реагування. Але якщо і надалі ігнорувати ці проблеми, вони не усунуться самі собою. Отож народний депутат України Іштван Гайдош 26. 11. 2002 року звернувся до Прем'єр-міністра України Віктора Януковича із проханням втрутитись у ситуацію, що склалася, і допомогти у вирішенні болючих проблем регіону.

ЗИМА ВЖЕ КРОКУЄ...

Критичні дні у грудні

Зима стала повноправною газдинею, але надворі по-весняному тепло. Настрій від природи передається і людям. Гпертонікам і сердечникам кепсько було 1 і 4 грудня, не найкращі для них і сьогоднішній день, субота, а також завтрашня неділя. Слід бути максимально уважними 11, 15, 19, 23, 27 і 30 грудня. Десять критичних днів у грудні — це аж занадто, отже, запасайтеся відповідними ліками. Натомість минулі неділя, понеділок, вівторок, середа були «плюсовими», доходило до 8-14 градусів тепла. І це тоді, коли у деяких регіонах країни грудень приніс справжню зиму і морози, ртутний стовпчик падав аж до -20! Побачимо, що ж буде далі...

Начальник полкового штабу Микола Янчук.

На Зміївському стрільбищі — навчання.

Командир полку Олександр Серпухов.

Так воїни рятували мешканців Березівщини під час паводків.

ВІСНИК ПРЕС-СЛУЖБИ ЗОДА

НАРОД І АРМІЯ — ЄДИНІ

Голова облдержадміністрації Іван Різак зустрівся з командувачем Західного оперативного командування, генерал-полковником Сергієм Чернілевським, який перебуває у області з метою перевірки готовності до зимових навчань військових.

Командувач поінформував губернатора про зміни, які незабаром відбудуться в структурі військових формувань у зв'язку з реформуванням Збройних Сил

України і наближенням їх до стандартів НАТО. Зокрема 128 Закарпатську механізовану дивізію передбачається реструктуризувати у мобільнішу групу «Захід», внаслідок чого багато військовослужбовців буде звільнено в запас. Відтак неминуче постануть питання адаптації їх до цивільного життя, працевлаштування та забезпечення житлом. Вивільниться і частина військових містечок у Ужгороді,

Перечині та Берегові, які будуть передані в комунальну власність.

Іван Різак із розумінням сприйняв інформацію командувача Західного оперативного командування, пообіцяв максимально підтримати військових і дав доручення відповідним службам звернути першочергову увагу на забезпечення їх житлом.

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

ВОСЬМЕ КОЛО ПЕКЛА

Великий Данте вимірював людські страждання сімома колами пекла. Берегівчанин Павло Гутич пройшов їх набагато більше, хоча гріхів мав менше за багатьох сучасників. Потрапив у жорна пекельної машини молодий вчитель фізики ще у 1968 році, а вона й скалічила на довгий час...

Той рік на Закарпатті не вирізнявся від 1967, як і від 1969. Битва за високі врожаї, хвилі «живої ініціативи мас» після кожного Пленуму ЦК КПРС. Ось пожовклі сторінки газет, які «кажуть» про життя в нашому краї, допомагають відчутти подих подій літа та осені 1968-го. Газети, правда, в один час мовчали, тільки телетайпи ТАСС інколи обмовились стурбованістю про непорозуміння в таборі соціялістів, зокрема – подіями в ЧСРР. Ну, а вже наприкінці літа майже в кожному номері – інформація із Праги. Відчувалося, що насувається хмара страшної розв'язки празької весни.

ЗАЯВЛЕНИЕ ТАСС
«ТАСС уполномочен заявить, что партийные и государственные деятели ЧСРР обратились к Советскому Союзу с просьбой предоставить братскому чехословацкому народу безотлагательную помощь, включая помощь вооруженными силами».

Від себе додамо: ще й нині чехи та словаки навіть із свічкою в руках не можуть знайти тих «деятелей ЧСРР». Погано, видно, шукають...

Але це до слова. У нас же, у місті, є очевидець і учасник тих подій. Приглянемося краще до нього!

Павло Гутич був далекий від великої політики. Школа, діти, сім'я... Роботу любив, дітей – теж. Уже не хотілося йти на військові збори, але втішав себе, що так потрібно, то ж не надовго. Місяць муштри в Ужгородському піхотному полку промайнув досить швидко. Не було фізичної втоми, відчувалася вона морально. Складно було відповідати на питання солдатів, чому роздані бойові патрони, що робиться в Чехії. А відповідати ж бо треба, замполіт роти! То не повар на кухні! 22 серпня 1968. Сірий літній день. Події, мов град, сипалися на голову Павла Івановича. І наче все стало догори ногами, біле – чорним, чорне – білим, радість смутком, хвилини ж штабелювалися у вічність... Він пригладив своє хвилясте волосся і... І що ж то було того літа, що казало серце?

Ні, не треба добувати спогади із скрипки душі. Вони живі болями вже стільки літ... Але ж вони просяться до людей!

Павло Гутич згадує:

— Командир полка кинув: «Нас там чекають без квітів». Я спізнився на мітинг біля штабу частини, тому і не міг спершу збагнути, про що ж то за слова. Серце сполотилося, коли почув: потрібно розібрати боезапас і готуватися до маршу. Перехід через кордон рівно в 0.01 за московським часом. І за командою московською, ось що найперше спало на думку. Наважилися все-таки, блюзніри, історію виправляти. Мало їм Будапешту тисяча дев'ятсот п'ятдесят шостого... Я вже закінчив університет тоді, перший рік працював. Зустріч із учительською професією і зустріч... Так, так, їм, молодих угорських хлопців, що хотіли жити волею на своїй землі, везли на вантажних машинах. З їхньої країни через наш край. Куди?... Було вже зміню. Я дивився на них і... То було страшно видовиче. А тепер через дванадцять літ – Прага. Невже і звідси помчать грузовики? І теж через мій край?

Не пам'ятаю, чесне слово, як лаштувався в дорогу, вривався в пам'ять понівечений шлагбаум на радянсько-чехословацькому кордоні. Не тільки їхній, а й наш. Видно, не чекали нас, червонозоряних, так швидко. Ой, ні. Перші метри на словацькій землі здавалися дорогою

на Голгофу. Заплющив очі, тільки шлемофонні команди допомагали розібратись, що «все йде по плану, курс взят на Кошице».

Словацькі села – то писанки. Як і наші, притисянсько-боржавські. Щойно просиналися. Та просиналися не від ранньої зорі, а від гуркоту танкових колон: бідні селями не могли втямити, звідки взялося стільки війська. Сутичок ніяких, однак, не було, та й хто міг протистояти?

Словачкачина приходила до тями від першого потрясіння, а от я... Хто ж тепер ми? Окупанти? Від кого захищаємо народ Чехословацької? Від її законного уряду? Для чого тоді зброя, танки? Невже доведеться стріляти в маленьких дітей, трощити все навколо гусеницями?

Відстань до Кошиць подолали швидко, недалеко ж. На перший погляд – наче то йдуть військові маневри. Навіть привади не робили, так спішили. Місто зустріло насторожено, не видно було перехожих, закриті магазини, заводи, фабрики, не працював транспорт. Коли ми наближались до центру, нас зустрів натовп мешканців міста. У танки посипався град каміння, над головами замаюріли транспаранти. «Іван, тебе ждесть мати», «На Москву – в обратную сторону». Затулив обличчя офіцерським планшетом, ні, не від каміння, від пекучого сорому. То було в стократ болючіше, ніж бургованець, що його вчуло моє плече...

Ладько... Мій кошицький цимбора... Я в нього бував, він у мене... А тепер... Тепер він теж тут, певно, і кидас камінням у нас, у мене, а ще ж недавно... Як же так... Хіба я маю право приходити до нього додому і вчити його жити? Та ще за допомоги танку? Зброї?

«Что-то ты грустный сегодня, — зауважив ротний. — Ну, ладно... не переживай, мы им покажем кузькину мать. Отрубим голову гидре-контр-революции».

Я дивився на нього і жалісно констатував: «Так, є й такі воячки, що не думають, а лиш стріляють...».

І хоча я йому нічого не сказав, він зрозумів полум'я моїх очей.

Зізнаюся, я готовий був за Ладьку, друга свого... То було минулого року. Два тижні провів я в нього... Він казав широк: «Ви врятували нас від фашизму. Захистили від коричневої чуми. То є незабутнє...». Я гордився, що мій батько теж визволяв Чехословацьчину, захищав Європу від Гітлера. Та ще й у корпусі генерала Свободи, де воювали тисячі й тисячі наших краян... А хто я? Для чого прийшов сюди з цим ось планшетом?

Перший привал за цілий день зробили в лісі, недалечко від села, біля якого проходила залізниця. Мені не спочивалося. Я бачив не котелок із кашею, а домашні галушки із салом, які я їв у Ладька... Такі готувала й моя мати... Хотілося пити. З шoferом поїхали за водою в село, на зворотній дорозі... У мене вже не було зворотної дороги...

Волковицький, Бочков, Куліш... Скільки було в університеті вояків-наставників, що вчили мене військовій справі. Прищеплювали любов ненависті ворога.

Але ж я не бачив ворога. Я бачив свого друга – Ладіслава! Переді мною виростав Даргівський, лісок перед Кошицями.

Уся ідеологічна робота тодішньої Компартії була пущена, мов танк, проти «Празької весни». В Ужгороді скликали нараду творчої та наукової інтелігенції. На ній виступив секретар обкому з питань ідеології В. І. Білуосов.

«В Ужгороді, — сказав він, — шість інтелігентів підтримали чеські події. Уявляєте!».

На тій нараді був присутній нині вже покойний відомий закарпатський письменник Іван Долгош. Поруч сидів доктор історичних наук Іван Гранчак, що на «Празьку весну» дивився добрим оком.

Він пошепки усміхнувся: «А чи не я між тими шістьма?».

Можливо й він був між ними. І ще деякі, що й нині працюють в УжНУ. То були люди думаючі й чесні.

Павло Гутич згадує далі:

— Уже меркло.

Лудек, ліс і я.

Десь уже поодаль брязкотів танк, з лісу до Кошиць ще треба було добиратися. І тільки до Кошиць. Там Лудек. Я мушу йому сказати все. Мене, вчителя-закарпатця, офіцера запасу, одягли і привезли. Проти нього. Проти, його матері, що нас так щедро частувала.

Крадучись, чекаючи погоні, пробирався через ліс до великого села (назву не пам'ятаю), тримаючи в полі зору залізницю. Зайшов у найближчий будинок, де на господарстві порався молодий хлопцеві.

Я рипнув хвірткою.

— Добрий день.

— Доб-рі де-е-ен...

І він вибалушив на мене подивні очі: рус, як тут кажуть, ба ще й при зброї. Та коли почув, що «пан офіцер» утікач, не хоче воювати зі словаками, обняв мене, сказав, що справжній вояк і повинен саме таким мати крок. Одне слово, нагодували мене, і знову галушками, правда, без сала, одягнули, ще й крон на дорогу дали. Спасибі хлопцеві, тепер то вже геть сім'янин. Я його пам'ятаю: Мартін. Високий, русявий...

На маленькій залізничній станції дочекався поїзда, купив квиток до Кошиць, за якихось півгодини вже був на пероні міського вокзалу. Видно, доля вирішила випробувати мене й тут: несподівано на вокзалі з'явилися поліцейські патрулі, підтягнуті словацькі паробки, і: «Ваш обчанський преуказ», тобто – покажи паспорт. У мене ж у кишені нічого не було. Ото й узяли під руки і відвели в своє відділення. Довго не допитували, зрозуміли, хто перед ними. Пробував їм пояснити, але ж... Зрештою, я розумів їх. Дружба на вічні часи, а тут танки. Та танки не лише на асфальтниках, а й у душі! І, зізнаюся, я вже не дивувався навіть тоді, коли мене вхвали у машину із позначкою «SNB» й відвезли за місто. Я почув, як клацнув затвор автомата.

— Не й сом окупант, хлапці, — наважився я по-словацьки, хоч цією мовою й не так часто користувався.

— Я сом з Подкарпатська, опустіл сом єднотку...

Була страшна тиша. Небо золотілося зірками, повівав вітер, але й він був безмовний.

Я не знаю, що вселилося в серця есенбаків по моїй сповіді: я не окупант, походжу із Закарпаття...

Пострілу, як здогадується читач, не пролунало. Мене привезли знову в поліцію. Та вже з'явилися нові паробки й... і я опинився у підвалі. Тут просидів довгі години, а потім мене знову посадили в машину і сказали, що ведуть до «руських».

А я так і не побачив Ладька...

У штабі з'єднання на мене вже чекали мовчуні з «особого відділу». Заламали руки, обшукали до рубця. Останнє, що почув, слова командира танкового полку, на грудях мав зірку Героя: «Я бы его привязал к двум танкам, да на полной скорости в разные стороны. Контра-а-а!».

То була мовби преамбула до вироку, а вирок за «тягчайшее преступление...».

В Ужгород мене доставили на вертольоті у супроводі двох конвоїрів.

Сидів на гарнізонній гауптвахті. Допити щораз тягнулися довго-предовго... Кожного дня (а то було до вердикту) слідчий починав свою працю словами: «Не переживай, в расход тебя пустят. С изменниками у нас разговор краткий». Я вже й приготувався. Навіть останнє бажання собі придумав, якщо будуть питати перед... О, Боже ж мій милий. А мені ще й до сороківки треба жити...

Найбільше теребило душу те, що слідчі постійно апелювали до думок простих людей. От, мовляв, весь народ за соціалізм, підтримує рішення партії про введення військ в Чехословацьчину, а ти? Хто ти такий? Почитай хоча б «Закарпатську правду», дивись, скільки листів від людей з підтримкою політики уряду. Мудрої політики!

МИХАЙЛО ПАПІШ.
(Продовження чит. у наст. номері)

На злобу дня

БЕРЕЖІТЬ ІНОМАРКИ...

Співробітники Берегівського УБОЗу за два останні тижні листопада викрили діяльність двох злочинних угруповань, що спеціалізувалися на викраденні та збуті іномарок. Отже, повернути кримінальні операції у Берегові автозłodіям не вдалося – «убозівці» затримали їх «на гарячому»...

Останнім часом мешканці Закарпатської області, зокрема власники іномарок, часто потерпали від злочинних дій грабіжників. Не обійшло подібне лихо і мешканців Берегівщини, де також були зареєстровані випадки крадіжок авто-транспортних та збуту нелегальних авто. Не виключено, що, крім зареєстрованих, є чимало незафіксованих випадків. А скільки, то можемо тільки здогадуватися на підставі чуток. Адже вони є наслідком якоїсь події, що ретельно приховується. Біда нашого суспільства у тому, що інколи стараємося обходитися без втручання правоохоронних органів у наші особисті справи.

Дуже часто особи, що потерпають від автокрадіг, скоріше йдуть на контакт із самими грабіжниками, ніж із правоохоронцями. Видають першим чималі суми «зеленими», щоби повернути власне авто. Але слід відмітити, що і такі дії не завжди вичаються успіхом, трапляються і парадокси: втрачаються гроші, і машина, бува, що і здоров'я.

Маючи чимало прикладів подібних ситуацій, виникає питання: чи доречно у подібних ситуаціях уникати контакту з працівниками міліції? Думаю, що ні. Громадяни повинні співпрацювати із стражей порядку. У протилежному випадку слід задуматися, чи маємо право дорікати останнім у наявності злочинців, а це, повірте, трапляється часто.

Правоохоронці приділяють надвелику увагу груповим злочинам. Найчастіше саме крадіжки автомашин скоюються своєрідними угрупованнями. До того ж, викрадення одного автомобіля тягне за собою ланцюг інших, не менш відповідальних злочинів: продаж запасних частин від крадених авто, вивезення машин за кордон, легалізація на місці – шляхом підробки документів, номерних знаків, і... їх подальша реалізація. Бен-тежить, що громадяни дуже часто купують на низькій ціні престижних іномарок і з радістю вкладають гроші, вважаючи, що «пощастило». Лишень пізніше виявляється, що машина крадена і підлягає вилученню. Нічого не скажемо, велике «щастя» залишитися і без коштів, і без транспорту. Тому, при купівлі авто, слід реально оцінювати його вартість і не піддаватися жадібності, яка, на жаль, підвладна кожному.

Отож, наявність злочинних угруповань, наявність осіб, що «клюють» на дешеві іномарки, а також можливість стати одним із потерпілих наслідок діяльності перших (звичайно, при наявності іномарки), підтвердили події, що сталися у Берегові 22 та 29 листопада.

Передостанньою п'ятницею минулого місяця, на одній із заправок нашого міста, близько одинадцятої вечора мала відбутися шахрайська оборудка – реалізація краденої автівки. Та не судилося зłodіям прокрутити невідомо яку за рахунок для них подібну справу. Завдяки оперативним заходам «убозівців» двох злочинців з Рахівщини, які були безпосередніми учасниками «операції», затримано, машину також. За цим фактом порушено кримінальну справу. А берегівець, який виявив бажання придбати крадену автівку, уник неприємностей, які чекали б на нього згодом.

Ще одна безпрецедентна кримінальна історія мала місце у Берегові рівно через тиждень. На цей раз двійко мукачівських грабіжників намагалися викрасти «Мерседес», але... «пролетіли». Знову-таки завдяки оперативним заходам співробітників Берегівського підрозділу управління по боротьбі з організованою злочинністю «пару» затримано. У них вилучено пристрої для проникнення до різних видів іномарок. Хоча крадії встигли поламати замок на машині, що впала їм в око, та все-таки власник залишився при автівці. За даним фактом теж порушено кримінальну справу. Проводяться оперативні заходи щодо причетності даних осіб до інших злочинів, скоєних на території Закарпаття.

ЯРОСЛАВА ПОП.

Є такий день

Збиралися депутати у четвер

Як відомо, наша країна вже вдруге відзначає День місцевого самоврядування. З цієї нагоди і в Берегові було проведено день депутата. Після урочистих заходів у міськраді, разом з керівниками міста, депутатами обласної ради вони побували у ряді трудових колективів. Вітання депутатам міської ради надіслав мер Берегова Іосип Жупан. Він побажав їм міцного здоров'я, щастя й благополуччя, невичерпної енергії у розв'язанні завдань економічного і соціального розвитку рідного краю. Про те, як працювали міські депутати у четвер, ми розповімо у наступному номері. А районні депутати День місцевого самоврядування провели у п'ятницю, почавши його у с. Яноші.

Що читати?

А Н О Н С !

У наступному числі міськрайонки "Берегово" читайте матеріал відомого адвоката Івана Івашковича про викрадений подольцями патент на пивну пляшку-бочечку від берегівчан. Експрокурор Берегівщини розмірковує над вельми актуальною нині проблемою, що треба серйозно поставити заслін інтелектуальному піратству.

Газетний простір

Про нас пишуть

Всеукраїнська газета "Голос України" (28 листопада 2002 р.) надрукувала розлоге інтерв'ю з директором Берегівського держлісгоспу Михайлом Лакатошем. Розмову записали власний і спеціальний кореспонденти "Г.У." Іван Гудзоватий та Анатолій Карась.

"Афіша Закарпаття" – газета народного бізнесу

Власне, у газетній практиці рідко трапляється так, що випадає нагода писати про інше видання. Але газета, про яку піде мова нині, заслуговує на це, тому що за своєю концепцією вона є абсолютно новим продуктом на газетному ринку краю. Попри те, що з рекламних газет області "Афіша Закарпаття" – наймолодша, вже можна з упевненістю заявити, що на сьогоднішній день вона залишила усіх інших далеко позаду. Причинами цьому стали чималий наклад, найбільша у області кількість оголошень приватних осіб, якісний папір та друк. "Афіша" вийшла на рекордний для закарпатських видань об'єм газетних сторінок. І якщо донедавна вся інформація рекламного видання вкладалася у 44 сторінки, то тепер видання виходить на 52 сторінках. Про це та про найближчі плани редакційного колективу "Афіші Закарпаття" розповідає головний редактор газети Людмила Орос.

– Кожне збільшення обсягу нашої газети викликане об'єктивними причинами – кількість оголошень, які люди надсилають на нашу адресу, невпинно зростає і щоб усіх їх розмістити у номері, кожен раз доводиться додавати нові сторінки.

На початках газета задумувалася як рекламна. Основна її відмінність від подібних видань полягала в тому, що основний акцент робився не на рекламу, а саме на безкоштовні оголошення. Себто читач, придбавши газету, міг знайти у ній абсолютно все необхідне на будь-який випадок життя. Наприклад, придбати за оголошенням квартиру, у цій же газеті знайти бригаду, яка виконає ремонт, зробить столярку, встановить сантехніку тощо. Далі в наступних рубриках можна вибрати будь-які меблі, побутові прилади. Знову ж таки у газеті знайти автомобіль на свій смак, ба, навіть познайомитися. До речі, новинка від "Афіші" – клуб знайомств – користується незмінним успіхом серед одиноких дівчат, які мріють вийти заміж за іноземця. Сьогодні в "Афіші Закарпаття" понад чотири тисячі оголошень і, звісно, це не межа. Окрім того, колектив завжди прагне урізноманітнити газету. Спочатку газета почала давати корисні поради на всі випадки життя –

Передплаті на "Берегово" немає кінця!

Читайте нас і будете знати всі новини: міста, району, області, країни

Шановні передплатники-берегівчани. Дванадцятий місяць 2002 року невпинно наближається до кінця. Але передплата на міськрайонну газету "Берегово" триває. Щоби знати і мати інформацію, новини з усіх сфер міського життя, бути у курсі більшості подій краю та держави, радимо вам пов'язати свої будні на 2003 рік з найцікавішим, найоперативнішим і найдешевшим виданням нашого міста. Зазначимо, що "Берегово"

І наших не забули!

У Києві, на зустрічі олімпійців

Цими днями із Києва повернулася наша землячка Ніна Романівна Гецько. Олімпійська чемпіонка, талановита гандболістка, яка славила своєю грою наш край не роками, а десятиліттями, була запрошена на урочистості з нагоди 50-річчя участі українських спортсменів в Олімпійському русі. Як відомо, Ігри тоді відбулися у Хельсінкі. Берегівчанка приїхала із столиці з масою найліпших вражень, найперше від

зустрічі українських олімпійців з Прем'єром В. Януковичем, іншими керівниками держави, відомими постатями тощо. А ще вона побувала у редакціях газети "Сьогодні", "Женский журнал", привезла іменні подарунки. Відрадно і те, що олімпійцям відтепер збільшили президентську стипендію удвічі. Про свої незабутні враження від поїздки до Києва Н. Гецько пообіцяла розповісти читачам "Берегова".

Кримінал

Смерть опівночі

Близько дванадцятої години ночі з понеділка на вівторок на одній з вулиць Берегова стався прикрий трафікун, внаслідок якого Аттіла Б. дістав ножове поранення й був доставлений у реанімаційне відділення ЦРЛ. Дати раду потерпілому не змогли вже навіть лікарі. Він помер. Небійчику було 38 років. А тому, хто завдав йому смертельного поранення кухонним ножом, 51 рік. Проти підозрюваного Юрія Н. порушено кримінальну справу. Слідство триває. Саме воно і повинно дати відповідь на мотиви такої поведінки берегівчанина. Правоохоронці схильні вважати, що непорозуміння виникло на ґрунті боргових розписок, тобто мова, найімовірніше, йшла про позичені гроші.

на правах реклами

ВІТАЄМО!

Починаючи із сьогоднішнього номера, "Берегово" друкуватиме вітання з нагоди днів народжень міських депутатів. Отже, шановні читачі, ви також можете поздоровити своїх обранців і побажати їм здоров'я, гідно нести звання депутата міськради.

На тижні, що минає, святкувала день народження депутат міської ради Людмила Степанівна Романович. Щиро здоровимо цю гарну жінку з найпрекраснішим святом у її житті, нехай кожен день додає вам бадьорості, снаги до життя, вічного неспокою та енергії, успіхів у виконанні громадських обов'язків. Вас чудово пам'ятають у міськраді, де довгий час працювали на благо нашого міста, згадують добрими і красними словами. Віряться, ви такою будете завжди. Нехай вам щастить!

Днями відсвяткувала своє 50-річчя з дня народження працівниця міського фінансового управління Світлана Миколаївна Демченко. Бажаємо Вам міцного здоров'я, безмежного щастя, успіхів у задуманих починаннях, усіх благ та довгих років життя.

Колектив міськфінуправління.

8 грудня зустріне свій 22 день народження Оксана Корлош. Оксаночко, бажаємо тобі чарівного кохання, елегантної удачі, симпатичної благодаті.

Хай сонце надіє в літа молодії
Несе тобі світло й тепло,
Хай збудуться мрії і сни голубії, а щастя щоб вічно було.
Твої друзі: S. V. S.

Тепло-душі

Школярі – для дітей-інвалідів

3 грудня ми відзначали Міжнародний день інвалідів. Його започатковано офіційно з 1982 року, коли Генеральна Асамблея ООН прийняла Всесвітню програму дій щодо інвалідів. А у березні 1991 року було прийнято Закон "Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні". Цим Законом інвалідам гарантовано рівні права з усіма іншими громадянами, можливості для участі в усіх сферах життя суспільства, створення необхідних умов, що дають їм змогу вести повноцінний спосіб життя відповідно до індивідуальних здібностей та інтересів.

На жаль, і у Берегові є майже тисяча людей, які з різних життєвих обставин опинилися за тим бар'єром, що розділяє здорового і хворого. Крім дорослих, нараховується ще й 45 дітей-інвалідів.

Саме з ними у приміщенні актового залу ЗОШ № 1 відбулася зустріч, організаторами якої, уже традиційно, виступили Ніна Жигуца, директор міського Будинку школяра, Оксана Маргітчик, голова Берегівської районної організації Червоного Хреста. Остання завітала з подарунками і виступила зі словами підтримки. З акцією "Моєму другу" до підготовки заходу приєднались і школярі міста. Вони зібрили різноманітні речі для своїх хворих ровесників. У активності слід відмітити учнів ЗОШ №№ 1, 8. З дітьми-інвалідами постійно ведуть роботу 30 волонтерів. На цей раз їм було доручено навідати з подарунками всіх дітей, які не були присутні на зустрічі.

З концертною програмою для присутніх виступили гуртківці Будинку школяра: вокальні й танцювальні колективи "Закарпатські битанги", "Веселі косички", танцюристка Олена Кононенко, солісти Віктор Пастор та Діана Демчик. Керівниками обдарованих дітей є С. Шмигірлова, В. Дзобко, Е. Ніткулинець.

Завдяки підприємцям Зеленькам завершилася зустріч "солодко" – усі діти мали змогу поласувати смачними тістечками.

Наш кор.

ОБ'ЯВА

У зв'язку з ліквідацією кооперативу "Райагробуд", розташованого за адресою вул. Б. Хмельницького, 126, пропонуються для реалізації такі будівлі:

- столярний цех 176 м²;
- столярний цех 184 м²;
- адмінбудівля 300 м²;
- матеріальний склад 272 м²;
- цементний цех 108 м²;
- арматурний цех 345 м²;
- гараж для машин 215 м²;
- пилорама 150 м².

Інформацію щодо придбання майна кооперативу можете отримати в управлінні економіки та власності Берегівської міської ради (тел. 2-34-45)

Управління економіки та власності.

УВАГА, КОНКУРС!

Міська Рада оголошує конкурс на заміщення вакантної посади спеціаліста управління культури, молоді та спорту.

Вимога: освіта вища за фахом.

Оплата згідно штатного розкладу.

Звертатися за адресою: м. Берегово, вул. Б. Хмельницького, 7, тел. 2-35-02.

СПІВЧУТТЯ

Управління освіти Берегівського міськвиконкому, міська організація профспілок працівників освіти висловлює глибоке співчуття завідувачій Берегівським дитячим садком №14 Валентині Рішко з приводу тяжкої втрати – смерті батька.